

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 73/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Predstavenstva Obvodnej poľovníckej komory Martin, Svätoplukova 16, Martin, zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, A. Kmeťa 28, Martin, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 18 Er 4183/2016 z 13. júla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Predstavenstva Obvodnej poľovníckej komory Martin odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

S'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2020 doručená ústavná s'ťažnosť Predstavenstva Obvodnej poľovníckej komory Martin, Svätoplukova 16, Martin (ďalej aj „s'ťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 Er 4183/2016 z 13. júla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že súdny exekútor Mgr. Martin Thomka podal na okresnom súde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oprávneného [REDACTED] (ďalej len „oprávnený“) proti s'ťažovateľovi na základe exekučného titulu – rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 S 14/2014 z 11. júna 2014 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 81/2014 zo 6. júla 2016. Okresný súd vydal súdnemu exekútorovi poverenie 27. februára 2017. S'ťažovateľ po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podal u súdneho exekútora námietky proti exekúcii. Následne s'ťažovateľovi bolo doručené uznesenie okresného súdu sp. zn. 18 Er 4183/2016 z 25. septembra 2018 vydané vyšším súdnym úradníkom o zamietnutí jeho námietok, z odôvodnenia ktorého sa s'ťažovateľ dozvedel, že mu nebolo doručené vyjadrenie oprávneného k jeho námietkam. Túto skutočnosť okrem inej právnej argumentácie s'ťažovateľ namietal v s'ťažnosti proti predmetnému uzneseniu.

3. Napadnutým uznesením okresný súd sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú, pričom mu opätovne nedoručil vyjadrenie oprávneného zo 6. júna 2017 s odôvodnením, že Exekučný poriadok neustanovuje povinnosť súdu doručiť námietky ostatným účastníkom konania a vyzvať ich, aby sa k nim v určenej lehote vyjadrili.

4. Sťažovateľ zastáva právny názor, že bol okresným súdom znevýhodnený v porovnaní s oprávneným, keďže okresný súd sťažovateľovi nedoručil ani jediné vyjadrenie oprávneného k jeho podaniam. Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) Trančíková proti Slovenskej republike z 13. januára 2015 (sťažnosť č. 16639/11) totiž vyplýva, že aj keď vyjadrenie odporcu v odvolacom konaní neobsahovalo žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, avšak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia, menovanej mala byť daná možnosť oboznámiť sa s ním. Keďže to tak nebolo, došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie v rozpore s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. V danej exekučnej veci sťažovateľ nemal nijakú možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania o sťažnosti, čím došlo podľa jeho právneho názoru k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania, a tým aj k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého súčasťou je zásada „rovnosti zbraní“ u účastníkov súdneho konania. Sťažovateľ sa dostal do podstatne nevýhodnejšej situácie ako oprávnený (rozsudok ESLP *Dombo Beheer B.V.* z 27. 10. 1993, bod 33). Podľa rozsudku ESLP *Ernst and Others* z 15. júla 2003 v súlade so zásadou rovnosti zbraní musia mať strany sporu „rovnaké právo prístupu k súdnym spisom a iným dokumentom týkajúcim sa veci v rozsahu, ktorý môže mať význam pre utvorenie si názoru súdu na rozhodnutie vo veci“. Podľa rozsudku ESLP *Bechbeger* z 20. decembra 2001 „každému účastníkovi konania musí byť daná možnosť oponovať argumentom predneseným iným účastníkom.“

6. Okrem uvedeného okresný súd nerešpektuje právny názor najvyššieho súdu vyslovený v rozsudku sp. zn. 7 Sžo 84/2016 z 31. júla 2018, v ktorom uviedol: „*V danom prípade vydal rozhodnutie o odvolaní žalobcu výkonný orgán Obvodnej poľovníckej komory – Predstavenstvo Obvodnej poľovníckej komory Martin, ktoré nemá právnu subjektivitu*

v zmysle Občianskeho zákonníka, ani administratívnoprávna subjektivita jej nevyplýva zo zákona, a navyiac ani zo Stanov Slovenskej poľovníckej komory, a preto nemôže byť účastníkom súdneho konania, nakoľko nemá spôsobilosť byť účastníkom konania. Takúto spôsobilosť má len Obvodná poľovnícka komora Martin ako právnická osoba zriadená na základe Zákona o poľovníctve. Preto Predstavenstvo Obvodnej poľovníckej komory Martin, ktoré rozhodlo o odvolaní žalobcu, nemôže byť správnym orgánom v zmysle ust. § 250 ods. 4 OSP, ktorý rozhodol v poslednom stupni, pretože podľa ust. § 1 ods. (2) Správneho poriadku je správnym orgánom právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach fyzických a právnických osôb, nie orgán tejto právnickej osoby.“

7. S prihliadnutím na uvedený právny názor najvyššieho súdu okresný súd pochybil, ak vydal poverenie súdnemu exekútorovi, keďže exekučné tituly uvádzané oprávneným nie sú vykonateľné, pretože v nich figuruje subjekt bez právnej subjektivity v zmysle Občianskeho zákonníka, ako aj bez administratívnoprávnej subjektivity, ktorý nemôže byť účastníkom nijakého súdneho konania.

8. Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Martin v konaní vedenom pod sp. zn.: 18Er/4183/2016 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa Článku 46 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky, podľa Článku 36 ods. (1) Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivý proces a rovnosť zbraní podľa Článku 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa Článku 47 ods. (3) Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 37 ods. (3) Listiny základných práv a slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Okresného súdu Martin zo dňa 13.07.2020, sp. zn.: 18ER/4183/2016-77 zrušuje v celom rozsahu a vec vracia Okresnému súdu Martin na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva Ústavný súd SR primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,00 EUR (slovom: päťtisíceuro), ktoré je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohoto nálezu.

████████████████████ priznáva Ústavný súd SR primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,00 EUR (slovom: päťtisíceuro), ktoré je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohoto nálezu.

████████████████████ a ████████████████████, priznáva Ústavný súd SR primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,00 EUR (slovom: päťtisíceuro), ktoré je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohoto nálezu.

████████████████████, priznáva Ústavný súd SR primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,00 EUR (slovom: päťtisíceuro), ktoré je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohoto nálezu.

4. ████████████████████, ████████████████████, ████████████████████, ████████████████████, priznáva Ústavný súd SR právo na náhradu trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 375,24 EUR (slovom: tristosedemdesiatpäť eur a dvadsaťštyri centov) za dva úkony právnej služby á 177,00 EUR + dvakrát režijný paušál á 10,62 EUR (úkony právnej služby: 1/ príprava a prevzatie zastúpenia; 2/ ústavná sťažnosť), ktoré je Okresný súd Martin povinný zaplatiť na účet JUDr. Gabriely Kľačanovej, advokátky so sídlom Andreja Kmeťa 28, 036 01 Martin, IČO: 42 216 541, na účet vedený vo ████████████████████, ████████████████████ do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohoto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a judikatúrne východiská

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Obdobné právo zaručuje aj čl. 36 ods. 1 listiny.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Obdobné právo zaručuje čl. 37 ods. 3 listiny.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy; IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

16. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musia v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy.

17. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musia byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

18. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

19. Z konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

20. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

21. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

22. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru ESĽP, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, čo však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno podľa záverov ESĽP posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie. Európsky súd pre ľudské práva tiež uviedol, že súdy síce nie sú povinné poskytnúť podrobnú odpoveď na každú uplatnenú námietku (pozri Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, séria A, č. 288), ale z rozhodnutia musí byť zrejmé, že základným otázkam prípadu súd venoval pozornosť (pozri Boldea proti Rumunsku č. 19997/02, 2007).

III.

Právne posúdenie

23. Podstata sťažovateľových námietok proti napadnutému uzneseniu spočíva v predovšetkým v námietke nedostatku právnej subjektivity sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní, pretože je len výkonným orgánom Obvodnej poľovníckej komory Martin nevidovaným v žiadnom registri Slovenskej republiky (nemá pridelené ani IČO), nemá žiaden hnutel'ný ani nehnuteľný majetok, teda nemôže byť účastníkom žiadneho súdneho konania. Druhá námietka sťažovateľa tkvie v namietanom porušení jeho práva na rovnosť v konaní nedoručením mu vyjadrenia oprávneného k námietkam proti exekúcii, čím sa dostal do podstatne nevýhodnejšej pozície oproti oprávnenému.

24. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že z odôvodnenia ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ označený ako Predstavenstvo Obvodnej poľovníckej komory Martin bol žalovaným v konaní o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia a v dotknutom exekučnom konaní vedenom na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 S 14/2014 z 11. júna 2014 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 81/2014 zo 6. júla 2016 sú v súčasnosti vymáhané trovy tohto súdneho konania. Otázka procesnej subjektivity sťažovateľa bola teda správnymi súdmi vyriešená tak, že v danom prípade je stranou v konaní predstavenstvo komory ako orgán právnickej osoby, ktorej zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, teda ide o orgán verejnej správy, ktorý je vykonávateľom moci subjektu, ktorým je komora. Z tohto dôvodu nemusí byť podľa uvedeného právneho názoru v správnom súdnictve odporcom právnická osoba. Obvodná poľovnícka komora je lokálnou zložkou Slovenskej poľovníckej komory, ktorá bola zriadená podľa § 41 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako obligatórne personálne zoskupenie k výkonu práva poľovníctva. Predstavenstvo obvodnej poľovníckej komory je jej orgánom, ktorý vystupoval vo vzťahu k žalobcovi v konaní pred správnym súdom v oboch inštanciách generujúcim vznik exekučného titulu v pozícii orgánu verejnej moci. V tejto pozícii bol ako neúspešný žalovaný aj zaviazaný na úhradu predmetnej pohľadávky.

25. Vykonanie exekúcie prichádza do úvahy len proti tomu, kto je označený ako povinný (pasívna exekučná legitímácia) v exekučnom titule, a iba v prospech toho, kto má podľa exekučného titulu právo na plnenie (aktívna exekučná legitímácia). V exekučnom titule – rozsudku krajského súdu predloženom okresnému súdu bol ako žalovaný označený sťažovateľ ako orgán verejnej moci v rámci správneho súdnictva, ktorého právna subjektivita bola takto posúdená aj v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 81/2014 zo 6. júla 2016, ktorým najvyšší súd odvolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu odmietol. Najvyšší súd zároveň konštatoval, že sťažovateľ síce nemá právnu subjektivitu, avšak je orgánom komory, ktorému je v poslednom stupni zverené rozhodovanie o odvolaní proti neprijatiu za člena predsedom komory, a teda je orgánom verejnej správy v zmysle § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, ktorému zákon priznáva procesnú spôsobilosť bez ohľadu na nedostatok právnej subjektivity, a z tejto pozície bol aj zaviazaný na náhradu trov konania. Uvedeným právnym záverom a výrokom rozhodnutí v správnom súdnom konaní bol okresný súd v napadnutom uznesení viazaný, pričom, ako už bolo konštatované, vykonanie exekúcie prichádza do úvahy len proti tomu, kto je (v súlade s označenými rozhodnutiami) označený ako povinný. Okresný súd nemohol v tomto smere rozhodnutia správnych súdov zmeniť, naopak, musel z nich vychádzať.

25.1 Ústavný súd pritom reflektuje okolnosť, že ako povinný v exekučnom konaní je označený výkonný orgán právnickej osoby (komory), ktorý nemá právnu subjektivitu, nemá však možnosť preskúmať, a teda ani spochybníť riešenie tejto otázky správnymi súdmi vrátane najvyššieho súdu. Uvedené však neznamená, ako sa sťažovateľ mylne domnieva, že pohľadávka, ktorá vznikla z rozhodovacej činnosti komory (trovy súdneho konania), bude vymáhaná od jednotlivých členov predstavenstva. Úlohou súdneho exekútora bude pri vymáhaní dlžnej sumy postupovať v súlade s právnymi predpismi, rešpektujúc exekučný titul a nadväzujúce rozhodnutia exekučného súdu vrátane napadnutého uznesenia. Aký vplyv bude mať nedostatok právnej subjektivity (a v nadväznosti na to aj majetku) povinného (teda predstavenstva, nie jeho členov) na priebeh exekučného konania, je už mimo sféry prieskumného oprávnenia ústavného súdu v tomto konaní (rovnako ako prieskum samotného exekučného titulu).

26. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval v ústavnej sťažnosti na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 84/2016 z 31. júla 2018, v ktorom najvyšší súd v otázke právnej subjektivity sťažovateľa dospel k odlišnému právnemu záveru, a to, že žalovaným mala byť komora, nie jej výkonný orgán (taký záver dotknutú otázku zmysluplne rieši), ústavný súd dodáva, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená najvyššiemu súdu. Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05). Nie je preto možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať rozhodovaciú prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011). Navyše od 1. júla 2016 je zabezpečenie jednoty rozhodovania a jednoty judikatúry predovšetkým úlohou veľkého senátu najvyššieho súdu (§ 22 a § 466 Správneho súdneho poriadku). Do týchto kompetencií najvyššieho súdu nemá ústavný súd oprávnenie zasahovať (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

27. K argumentácii sťažovateľa o porušení jeho základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. podľa čl. 37 ods. 3 listiny tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie oprávneného k jeho námietkam proti exekúcii, okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že Exekučný poriadok neustanovuje povinnosť súdu doručiť námietky ostatným účastníkom konania a vyzvať ich, aby sa v zákonom stanovenej lehote vyjadrili. Uvedená povinnosť platí len v prípade odvolania a dovolania. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia v tejto otázke za ústavne udržateľné, pretože pokiaľ zákon neustanovuje povinnosť súdu doručiť oprávnenému na vyjadrenie námietky povinného proti exekúcii, nemôže mu vzniknúť ani povinnosť doručiť také vyjadrenie povinnému na zaujatie stanoviska. Taký záver je v súlade s čl. 9 Civilného sporového poriadku odkazujúcim na konkrétnu zákonnú úpravu ako podmienku doručovania a vzájomného vyjadrovania sa, ako aj konštantnou

rozhodovacou praxou ústavného súdu rešpektujúcou okolnosť, že postupom podľa zákona nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv. V okolnostiach danej veci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia navyše vyplýva, že žiadne okolnosti uvedené oprávneným vo vyjadrení k námietkam sťažovateľa neboli v tomto rozhodnutí zohľadnené a sťažovateľ uvedené v ústavnej sťažnosti ani nijakým spôsobom nespochybnil, čím sa dostáva eventuálne konštatovanie porušenia jeho práv do vecného (materiálneho) deficitu.

28. Pokiaľ sťažovateľ poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (rozhodnutie ESLP z 13. 1. 2015, sťažnosť č. 17127/12), ústavný súd dodáva, že zo spomínaného rozhodnutia ESLP nevyplýva, že by ESLP v záujme rešpektovania kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní požadoval doručenie podania účastníka konania protistrane na vyjadrenie za každých okolností. Pre doručenie podania na vyjadrenie protistrane sa požaduje, aby dané podanie otváralo priestor pre ďalšiu diskusiu, resp. iný osobitný dôvod. V bode 46 rozhodnutia vo veci Trančíková proti Slovenskej republike ESLP uvádza: „Vzhľadom na všetky okolnosti predostreté súdu súd dospel k záveru, že nebolo preukázané – vládou alebo inými prostriedkami – že by boli dané nejaké osobitné okolnosti, na základe ktorých by vyjadrenia odporcu nemali byť oznámené navrhovateľovi. Predovšetkým, nebolo preukázané, že by možnosť daná navrhovateľovi oboznámiť sa s vyjadrením odporcu a jeho prípadné vyjadrenie sa k nemu nemala žiaden vplyv na výsledok konania buď z dôvodu, že odporcom zaujatý právny postoj neotváral priestor pre ďalšiu diskusiu, alebo z akéhokoľvek iného osobitného dôvodu (pozri Ringier Axel Springer v. Slovenská republika, bod 87, s ďalšími odkazmi).“ Rovnako z rozhodnutí ESLP z 15. januára 2013 vo veci Hanzl a Špadrna proti Českej republike, z 29. marca 2011 vo veci Matošek proti Českej republike alebo z 29. marca 2011 vo veci Čavajda proti Českej republike, pri ktorých ESLP využil právomoc podľa čl. 35 ods. 3 písm. b) dohovoru v znení protokolu č. 14 k dohovoru vyhlásiť za neprijateľnú každú individuálnu sťažnosť, pokiaľ sa domnieva, že sťažovateľ neutrpel podstatnú ujmu, možno vyvodiť, že (aj) pre porušenie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v prípade nedoručenia vyjadrenia účastníka konania protistrane na vyjadrenie sa požaduje, aby takýmto postupom došlo k spôsobeniu podstatnej ujmy na právach sťažovateľa (I. ÚS 457/2016). Uvedené názory podporuje aj najnovšia judikatúra ESLP, konkrétne

rozhodnutie vo veci Ján Sarkocy proti Slovenskej republike z 15. októbra 2020 (sťažnosť č. 36446/17), ktorým zamietol sťažnosť menovaného pre porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nedoručenia vyjadrenia protistrany v dovolaní.

28.1 Je potrebné aj opätovne podotknúť, že v tomto prípade nešlo o odvolacie ani dovolacie konanie, ale o exekúciu na základe už právoplatného meritórneho rozhodnutia, ktoré exekučný súd nemôže revidovať (čo sa odráža aj v úprave dotknutej časti postupu v exekučnom konaní).

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2021

Libor Duľa
predseda senátu